

SCHRIKKELUUR

JIBBE WILLEMS, SEPTEMBER 07

1

„Alle Creaturen sind Gottes Larven und Mummereien.“
LUTHER, KIRCHENPOSTILLE II

Zusse
Broere

Sara
Martin

Mamme
Pappe
Knurft

[Het schemert. Broere en Zusse zijn stiekem naar buiten geslopen. Ze scharrelen rond.]

ZUSSE – Kijk op.

BROERE – Wat?

ZUSSE – Het zwerk wordt weer met zwartsel opgeverfd.

BROERE – Dat is. Als elke nacht.

ZUSSE – Hoe noemde dat?

BROERE – Nacht. Als de zilverpuntjes komen.

ZUSSE – Nacht... Da's curieus.

BROERE – Het is. Da's al.

ZUSSE – En hoe is het dat die zilverpuntjes zo kleinig zijn?

BROERE – Dat is door de verte van ons laagland.

ZUSSE – Hoe komt al dat weten in die kop?

BROERE – Staat in het grootboek.

ZUSSE – Weetjesvreter jij.

BROERE – Stik in je asem jij.

ZUSSE – Zoveel als dat weet, dat gebroedsel van klamme zeug en wilde teef.

BROERE – Wilt het klop?

ZUSSE – Als het dorst.

[Broere heft zijn hand, Zusse krimpt angstig ineen.]

BROERE – Lafsel jij.

ZUSSE – Dat dorst te klappen met z'n breedbrein. Jij bent als ik als onkruid op de mestvaalt opgeschoten en heit als ik de wortels met de tanden stuk geknaagd. Denk je niet groter als ik broere, wij zijn werpsels van dezelfde slet.

BROERE – Muil toe over ons mamme.

ZUSSE – Ik praat geen leugen.

BROERE – Ik zei bek toe, d'r komt alleen maar stank uit.

ZUSSE – Van stank zal jij wel weten.

[Broere slaat Zusse. Zusse slaat terug. Ruzie.]

ZUSSE – Sst!

BROERE – Zo list het zich er niet van onderuit.

ZUSSE – Zwijg stil, bijt je tong.

BROERE – Voor wat?

ZUSSE – Ik hoor een larm.

BROERE – Een larm? Op schrikkeluur? Je schelp is stuk.

ZUSSE – Van niets. Er hangt een broemsel in de lucht.

BROERE – Wat zal dat?

ZUSSE – Het zal vreemdsel wezen.

BROERE – Vreemdsel, jij! Dat dwaalt hier niet.

ZUSSE – Het moeten vreemdsels zijn, ik ruik de wasem.

BROERE – Pruts.

[Het geluid van een auto in de verte die dichterbij komt.]

BROERE – Het heit gelijk! Wat maakt dat larm?

ZUSSE – Een beest?

BROERE – Ik ken geen beest met zulk een kreun.

ZUSSE – Het kreunt lijk mamme.

BROERE – *[slaat Zusse]* Ik zei muil toe over ons mamme.

[De auto komt dichterbij, sputterend en hoestend]

ZUSSE – Stil!

BROERE – Het rocht en kuchelt.

ZUSSE – Zou het ziek zijn?

BROERE – Het klinkt als pappe tijdens ochtendwaak.

[De auto houdt er met een grote knal mee op.]

ZUSSE – Ik hei schrik.

[af] SARA – Godverdomme.

[af] MARTIN – Rustig lieverd...

[af] SARA – God-ver-dom-me!

[af] MARTIN – Wind je niet zo op. Dat is niet goed voor je.

[af] SARA – Wat is dit voor een wrak?

[af] MARTIN – Niet tegen de auto trappen schat, dat lost niets op.

[af] SARA – Het lúcht op, ja? Laat me even. Of wil je dat ik tegen jou aan trap.

[af] MARTIN – Goed, lieverd, goed. Doe maar even dan.

[Sara trapt tegen de auto, trapt en trapt.]

BROERE – Klop het lood uit je schoeisels en smeed er kogels van.

ZUSSE – We bergen ons, dit is niks goeds.

BROERE – Jij lafsel jij.

ZUSSE – Hecht jij niet aan je asem?

BROERE – Toch. Kom, we trekken terug. Eens zien wat komt.

[Ze verstoppen zich.]

[af] BROERE – Niet zo duwen.

[af] ZUSSE – 't Is hier krap.

[af] BROERE – Sst.

[Martin en Sara komen op, chic gekleed. Sara is zichtbaar zwanger.]

SARA – Dit is allemaal jouw schuld.

MARTIN – Ik kan het toch niet helpen dat de auto het aflegt?

SARA – Ik vraag je alleen de kaart te lezen. Dat is het enige. Is dat nou zo moeilijk?

MARTIN – Ik dacht dat we zo een flink stuk konden afsnijden.

SARA – Heel goed. Applaus. Briljant.

MARTIN – Eén foutje, jesus.

SARA – Eén? Eén?! En waar *zijn* we dan?

MARTIN – Ik weet het niet.

SARA – Verdwaald. Daar zijn we. Mijn complimenten. Probeer het nog eens.

MARTIN – [*pakt GSM*] Geen bereik.

SARA – Achterlijk gebied dit. We komen hier nooit weg.

MARTIN – Dat zal toch wel.

SARA – En hoe dan?

MARTIN – Nou ja, er zal wel een oplossing komen. Probeer het eens zonnig te zien. Luister dan eens, die stilte, waar *hóór* je dat nog tegenwoordig?

SARA – O god, hij ziet opééns de romantiek.

MARTIN – En die weidsheid, kom daar maar om bij ons.

SARA – Het stinkt hier.

MARTIN – De geur van het land. Probeer nou te genieten.

SARA – Genieten? We zijn drie [*kijkt op horloge*] vier uur te laat voor de verjaardag van mijn vader, we zijn weet ik veel hoeveel kilometer verwijderd van de laatste splinter beschaving, mijn auto is finaal naar de tering, er komen zweetplekken in mijn jurk, het stinkt hier en we zitten vast in dit godverlaten oord. Waar wil je precies dat ik van geniet?

[*af*] ZUSSE – Wat spuwt dat wuf 'n klaagsel.

[*af*] BROERE – Houdt schuil en zwijg.

MARTIN – We zoeken een boerderij, bellen de wegenwacht en maken er het beste van.

SARA – Een boerderij? Alsof er iemand woont in deze wildernis.

MARTIN – Dit is toch spannend! Dit is een verhaal dat we later aan ons kindje kunnen vertellen.

SARA – Wacht eerst maar af of je een omgangsregeling krijgt. Zak.

MARTIN – Schatje...

SARA – Ik kan je bloed wel drinken.

[af] ZUSSE – Het voedt op bloede!

[af] BROERE – Smoele toe, ik zeg het je!

MARTIN – Sst. Wat was dat?

SARA – Wat?

MARTIN – Ik hoor iets.

SARA – O god, er zijn hier toch geen beesten.

MARTIN – Hallo?

SARA – Wat doe je nou man?

MARTIN – Hallo! Is daar iemand?

[af] ZUSSE – Nee, nee niemand.

[af] BROERE – Kaken toe, stinklap.

[af] ZUSSE – Wij zijn hier niet.

MARTIN – Goed volk hier, we hebben hulp nodig.

[af] ZUSSE – Wij zijn bladsel in de wind, swoesj swoesj, wij zijn niet gehoord.

[af] BROERE – Hier is geen hulp voor vreemdsel.

SARA – Zeg imbecielen, kom daar onmiddellijk vandaan.

[af] BROERE – Het spreekt kwaadtong, is het bozig?

[af] ZUSSE – Wil geen pijn!

SARA – Kom tevoorschijn, ik zal je leren wat pijn is.

MARTIN – Schatje...

SARA – Doe jij dan wat.

MARTIN – Onze auto...

SARA – *Onze?*

MARTIN – ...is stuk en we weten niet waar we zijn...

[af] ZUSSE – Nergens, nergens.

[af] BROERE – Dwaal door naar weg.

MARTIN – We willen alleen de wegenwacht bellen. Weet u ergens een telefoon?

[af] ZUSSE – Niks van dat, laat ons in rust.

SARA – En nu is het genoeg! [*pakt Zusse bij de haren en sleurt haar tevoorschijn*] Jij gaat ons nu helpen, wat denk jij godverdomme wel!

ZUSSE – Au au au!

BROERE – Laat mijn zusse!

ZUSSE – M'n kapsel, au!

[af] MAMME – Wat is dat larm?!

ZUSSE – Oi oi oi...

BROERE – Het heit ons mamme gewaakt.

ZUSSE – Kruip weg. [af]

BROERE – Nu zal ze het krijgen... [af]

MARTIN – Wat hebben die nou?

MAMME – [*op*] Wat doet dat op mijn erf?

SARA – Ah! Een verstandig mens, eindelijk.

MAMME – Wat zoekt dat hier op schrikkeluur?

MARTIN – We zijn verdwaald.

MAMME – Verdwaald mijn kloten, dat komt hier oproer maken.

SARA – Méns wat bazel je?

MARTIN – Onze auto...

SARA – *Mijn* auto.

MARTIN – ...is ermee opgehouden en we moeten even bellen, dat is alles.

MAMME – Hompel geen stap dichters, vuilbek, of ik los mijn honden op je.

MARTIN – Misschien kunnen we beter gaan liefje.

SARA – Gaan? Ben jij niet goed bij je hoofd? Waar wil je heen dan? Dat mens gaat ons helpen, verdomme.

MAMME – Als jij je wuf niet weet te knevelen dan pets ik haar stil met vlakhand.

SARA – Jij blijft met je gore poten van me af.

MARTIN – Neemt u het haar niet kwalijk, het zijn de hormonen. Ze is zwanger, ziet u.

[af] ZUSSE – Wat zegde?

[af] BROERE – Sst! En niet zo duwen.

SARA – Welja, vertel d'r gelijk dat ik spataderen heb, wat maakt het uit.

MARTIN – Het is niet of die buik van je onzichtbaar is, schat.

SARA – Dus je vindt me dik? Perfecte timing om ruzie te gaan maken, perfect!

PAPPE – Wat is hier voor een larm? Er probeert een eerlijk mens te slapen, ja.

[af] ZUSSE – Ze hebben pappe gewaakt.

[af] BROERE – Oi oi oi...

SARA – Waar zijn we in godesnaam terecht gekomen?

MAMME – Het zijn vreemdsels.

PAPPE – Doet dat hier op schrikkeluur?

MARTIN – [fluisterf] Misschien kan hij ons helpen.

SARA – [fluistert, spotf] Denk je?

MAMME – 't Dwaalt. Die slappe is een kerel en die krijserd is z'n wuf.

PAPPE – 'n Wuf? Met zo'ne keel?

MAMME – Hij kost 'r niet knevelen.

SARA – [fluisterf] Waarom zeg je niets?

MARTIN – [fluisterf] Wat wil je dat ik zeg dan?

PAPPE – Ah, het is een mietman.

SARA – Ha!

MAMME – Zegt dat 't is omdat ze drachtig is.

SARA – Zwánger heet dat, zwánger!

PAPPE – Dat komt toch niet op 't erf werpen.

MAMME – En wie mag dat dan weer properen?

PAPPE – Het zal niet zekers.

MAMME – Ik moet nog zien dat 't werpt, zo'n marsepeinen wuf. Dat bot dat draagt geen gramme vet. Dat brokt uiteen als de bore komt.

SARA – Goed, genoeg, we gaan.

MARTIN – Maar je zei net...

SARA – Kan me niet schelen wat ik zei, we gaan.

PAPPE – Geen woord van! Zeg dat 't hier bluft. Eerst een eerlijk mens wakkeren met dat stampeï en dan zomaar taaien?

MAMME – Niks van.

PAPPE – Daar zit een excuus aan vast.

MAMME – Voorzekers.

MARTIN – Goed, goed, het spijt ons dat we...

SARA – Jij gaat je hier niet staan te verontschuldigen.

MARTIN – Liefje...

SARA – Jij gaat hier niet je excuses aanbieden aan die imbecielen.

MARTIN – Jij wou toch gaan?

SARA – Ik zweer het je, ik laat me ter plekke van je scheiden. Als jij hier sorry gaat zeggen laat ik je hier achter.

PAPPE – Dat zou niet mogen fokken dat.

MAMME – 't Zal.

MARTIN – Lieverd, ik ben alleen...

SARA – Een slappe zak, dat ben je.

[af] ZUSSE – Wat dat wuf schreien kost!

[af] BROERE – Duw niet zo!

[af] ZUSSE – Oi! Daar is Knurft.

KNURFT – Wat is dat hier voor larm?

SARA – O god, nóg meer.

KNURFT – Wat stoort dat hier?

PAPPE – Heej Knurft.

KNURFT – Ik was net m'n wuf aan 't smeren.

MAMME – 't Is zondag zekers?

KNURFT – Jaja. Dus wadde?

PAPPE – Vreemdsels.

MAMME – Met brood in de oven.

KNURFT – Drachtig?

MAMME – Als een fant.

KNURFT – Op zoek naar stalle zekers?

PAPPE – Welk een stalle?

KNURFT – Van die twee met dat ezeltje en die drie wiezen.

[ze lachen]

PAPPE – Dat zal geen wieze trekken.

MAMME – Zo'n vuilbek deze.

KNURFT – Zo. En dat op schrikkeluur?

MARTIN – Kan niemand ons dan helpen?

KNURFT – Ik zeg het, het is een list.

PAPPE – Een list?

KNURFT – Vreemdsel komt hier niet zomaar.

MAMME – Het zegt dat het dwaalt.

KNURFT – Het kost zoveel zeggen, maar wat moeten wij aan woordsel hechten?

PAPPE – Het heeft gelijk.

MAMME – Maar wat wil het dan?

[af] BROERE – Au! Ga van me af!

[af] ZUSSE – Sst!

[af] BROERE – Au!

KNURFT – Wat is dat?

PAPPE – Nog een larm?

KNURFT – In het bladsel. Wat steekt zich daar?

MAMME – Meer vreemdsel zeker?

PAPPE – Ik los de honden.

ZUSSE – Niet de honden mamme!

BROERE – Nee! Het is maar wij!

ZUSSE – Wij houden ons verstoken.

BROERE – Voor het vreemdsel zeker.

PAPPE – Wat doet dat op met schrikkeluur? [*Pappe slaat Broere*]

MAMME – Dat krolst hier rond als tochtig wild. [*Mamme slaat Zusse*]

PAPPE – Dat heeft de rok toch niet gelicht? [*Pappe slaat Zusse*]

MAMME – Daar komt nog legsel van! [*Mamme slaat Broere*]

ZUSSE – Niks! Niks!

BROERE – We hoorden broemsel dat ons waakte.

ZUSSE – We gingen zien van wat.

BROERE – Het was het vreemdsel, en het sloeg ons!

ZUSSE – En het trok ons aan het kapsel, kijk!

MAMME – Daar zitten plukken los.

PAPPE – Wat wilde van ons kroost?

MARTIN – Niets, ik verzeker u...

SARA – We vroegen alleen de weg.

BROERE – Niks van, het wou ons stelen.

ZUSSE – Het wuf begon ons al te sleuren.

BROERE – Dus we hebben ons verstoken in het bladsel.

SARA – Dat is een leugen.

KNURFT – Is de eigen bore niet genoeg? Zoekde slaven voor in stad?

MARTIN – Dit is een misverstand.

MAMME – Slaven?

KNURFT – Dat is, zo doen die vreemdsels dat.

SARA – Natuurlijk niet.

KNURFT – Zal niet de eerste zijn.

MAMME – Voor wat?

KNURFT – Het vuige werk dat het zelf niet dorst te doen.

SARA – We hebben uw kinderen met geen vinger aangeraakt.

BROERE – Het liegt! Het wilde bijten.

SARA – Bijten? Ik?

ZUSSE – Het wilde bloede, het heeft het zelf geschreid.

PAPPE – Zo, bloede, om de keel te smeren zekers?

MARTIN – U gelooft toch niet wat uw kinderen...

MAMME – Muil!

SARA – Achterlijke monsters.

MAMME – [*slaat Sara*] Ik zei muil!

[Sara vliegt Mamme aan, kort gevecht. Knurft pakt Sara bij de nek en dwingt haar op de grond.]

KNURFT – Dat het de oproer stokt.

SARA – Martin! Doe dan wat!

MARTIN – Laten we redelijk blijven!

SARA – Sla dan, slappe zak!

PAPPE – Zwijgt wuf.

MARTIN – Alstublieft...

SARA – Slaan!

ZUSSE – Slaagt het pappe!

SARA – Martin, godverdomme!

[Pappe slaat Sara, die neervalt. Stil.]

MARTIN – Sara?

PAPPE – Zo.

MARTIN – Saartje, lieverd?

MAMME – O, nu hebde het.

KNURFT – Wees blij, die heisa van dat wuf.

MAMME – Zie dan, overal kopsap.

MARTIN – Wat heb je gedaan?

PAPPE – Dat heit ze zelf, die goortong met dat vettig klap.

MARTIN – Saartje, zeg eens wat...

MAMME – Ademt het nog?

PAPPE – Kan 't schelen?

MAMME – Maar vent toch, dat kost ook anders.

MARTIN – Saartje...

KNURFT – Hebde onverhoeds compassie?

MAMME – Bol het af vent. Het is de kiezigheid op m'n erf. Dat is 't.

MARTIN – Saartje... Jezus, Saartje?! Kijk nou wat je gedaan hebt!

PAPPE – Rustig maat, ik heb met jou geen kift.

MARTIN – Hier kom je niet zomaar mee weg.

PAPPE – Wat woude doen dan?

MARTIN – Ik...

KNURFT – Wees wijs en ren.

MARTIN – Wat denk je wel? Dat is mijn vrouw!

PAPPE – Red jij je vel nou maar.

MARTIN – Ze draagt mijn kind...

MAMME – Broedsel van een lijpkrijs, daar komt niks goeds van.

MARTIN – Ik waarschuw je...

PAPPE – Die vrucht is makkelijk te drijven, zie.

[Pappe wil Sara in de buik trappen. Oerkreet van Martin. Martin vliegt Pappe aan, die hem met een simpele beweging op de grond werkt.]

PAPPE – Dat gaat zo niet heej.

MARTIN – Au.

ZUSSE – Niet ons pappe hè! *[Slaat Martin.]*

MARTIN – Au!

BROERE – Slapzak! *[Slaat Martin.]*

MARTIN – Au! Hou op!

ZUSSE – Schurftlip. *[Schopt.]*

MARTIN – Au, niet doen! *[Martin grijpt Zusse]*

ZUSSE – Handen af!

BROERE – Niet mijn zusse hè.

[Broere en Zusse trappen Martin tot hij buiten bewustzijn raakt.]

MAMME – Stokt maar, het ligt stil.

[Zusse schopt nog eens, Mamme slaat Zusse.]

MAMME – Stokt zeg ik!

PAPPE – Wat moet dat nu?

MAMME – Zie toch mijn erf, overal bloede. Dat het 't propert!

ZUSSE – Ah, mamme...

MAMME – Niks van ah, of wilde tucht? Dat zal vannacht nog schoon.

BROERE – Pruts.

PAPPE – En? Doen we hier mee?

ZUSSE – De varrekes, de varrekes!

PAPPE – Knurft?

KNURFT – Boh ja, die kosten wel wat knaag.

MAMME – En die mietman?

KNURFT – Tja.

PAPPE – Het had zich kunnen redden.

MAMME – Triestig toch.

KNURFT – 't Zijn troebel keuzes van een vreemdsel.

PAPPE – Goed, we slepen ze.

MAMME – En jullie properen en dan naar bedde!

ZUSSE – We willen de varrekes zien.

PAPPE – Niks van.

BROERE – Maar...

KNURFT – Je hoort je Pappé, hups!

ZUSSE – Pruts.

[*Pappe, Mamme en Knurft slepen Sara en Martin weg.*]

ZUSSE – Het is ook niks van dat wij mogen.

BROERE – We zijn jongsel, mamme weet het best.

ZUSSE – Het is toch triestig voor de bore.

BROERE – Bij zulk vreemdsel? Het is beter af.

ZUSSE – Het zal.

[*stilte*]

ZUSSE – Kijk op, het zwerk is volgezwartseld nu.

BROERE – Dat is. Het schrikkeluur is klaar.

ZUSSE – Ik zie geen zilverpuntjes.

BROERE – Er zal wolksel zijn. Straks gaat het vloeien.

ZUSSE – Het heit gelijk, ik voel al drop.

BROERE – We heien bof, de drop propert het erf.

ZUSSE – Vanzelf. Gaan we bij de varrekes kijken?

BROERE – Best van niks, mamme zal ons slagen.

ZUSSE – We bergen ons, ze zal niks zien.

BROERE – Je kent ons mamme. Kom, we gaan naar bedde. [*af*]

ZUSSE – Pruts.

[*Het geluid van krijsende varkens.*]

[*af*] SARA – Martin? Martin?!

[*Sara krijst, varkens krijsen, stilte.*]

ZUSSE – Pruts! [*af.*]

SCHRIKKELUUR

JIBBE WILLEMS, SEPTEMBER 07

2

„Alle Menschen werden Brüder, wo dein sanfter Flügel weilt.“
SCHILLER, AN DIE FREUDE

Zusse
Broere

Sara
Martin

Mamme
Pappe
Knurft

[Het schemert. Broere en Zusse zijn stiekem naar buiten geslopen. Ze scharrelen rond.]

ZUSSE – Kijk op.

BROERE – Wat?

ZUSSE – Het zwerk wordt weer met zwartsel opgeverfd.

BROERE – Dat is. Als elke nacht.

ZUSSE – Hoe noemde dat?

BROERE – Nacht. Als de zilverstippels komen.

ZUSSE – Nacht... Da's curieus.

BROERE – Het is. Da's al.

ZUSSE – En hoe is het dat die zilverstippels zo kleinig zijn?

BROERE – Dat is door de verte van ons laagland.

ZUSSE – Hoe komt al dat weten in die kop?

BROERE – Staat in het grootboek.

ZUSSE – Weetjesvreter jij.

BROERE – Stik in je asem jij.

ZUSSE – Zoveel als dat weet, dat gebroedsel van bastaardzaad uit bronstig reu.

BROERE – Wilt het klop?

ZUSSE – Als het dorst.

[Broere heft zijn hand, Zusse krimpt angstig ineen.]

BROERE – Lafsel jij.

ZUSSE – Dat dorst te klappen met z'n breedbrein. Jij bent als ik met slik bedekt uit mammes schee gekropen en net als ik met pappes pis gedoopt. Denk je niet groter als ik broere, wij zijn werpsels van dezelfde slet.

BROERE – Muil toe over ons mamme.

ZUSSE – Ik praat geen leugen.

BROERE – Ik zei bek toe, d'r kruipt rot uit uit.

ZUSSE – Van rot zal jij wel weten.

[Broere slaat Zusse. Zusse slaat terug. Ruzie.]

ZUSSE – Sst!

BROERE – Zo list het zich er niet van onderuit.

ZUSSE – Zwijg stil, bijt je tong.

BROERE – Voor wat?

ZUSSE – Ik hoor een larm.

BROERE – Een larm? Op schrikkeluur? Je schelp is stuk.

ZUSSE – Van niets. Er hangt een broemsel in de lucht.

BROERE – Wat zal dat?

ZUSSE – Het zal vreemdsel wezen.

BROERE – Vreemdsel, jij! Dat dwaalt hier niet.

ZUSSE – Het moeten vreemdsels zijn, ik ruik de wasem.

BROERE – Pruts.

[Het geluid van een auto in de verte die dichterbij komt.]

BROERE – Het heit gelijk! Wat maakt dat larm?

ZUSSE – Een beest?

BROERE – Ik ken geen beest met zulk een kreun.

ZUSSE – Het kreunt lijk mamme.

BROERE – *[slaat Zusse]* Ik zei muil toe over ons mamme.

[De auto komt dichterbij, sputterend en hoestend]

ZUSSE – Stil!

BROERE – Het rocht en kuchelt.

ZUSSE – Zou het ziek zijn?

BROERE – Het klinkt als pappe tijdens ochtendwaak.

[*De auto houdt er met een grote knal mee op.*]

ZUSSE – Ik hei schrik.

[*af*] SARA – Godverdomme.

[*af*] MARTIN – Kalm aan schatje...

[*af*] SARA – Wat is dat met die kutbak?

[*af*] MARTIN – Denk aan de baby.

[*af*] SARA – Godverdomme! [*ze trapt tegen de auto*]

[*af*] MARTIN – Ja. Nu zit er een deuk in.

[*af*] SARA – Nou én? [*ze trapt tegen de auto*]

[*af*] MARTIN – Lieverd, niet doen.

[*af*] SARA – Het is *mijn* auto, ja? [*ze trapt tegen de auto*]

[*af*] MARTIN – Ja schatje.

[*af*] SARA – Hou je bek dan.

[*Sara trapt tegen de auto, trapt en trapt.*]

BROERE – Klop het lood uit je schoeisels en smeed er kogels van.

ZUSSE – We bergen ons, dit is niks goeds.

BROERE – Jij lafsel jij.

ZUSSE – Hecht jij niet aan je asem?

BROERE – Toch. Kom, we trekken terug. Eens zien wat komt.

[*Ze verstoppen zich.*]

[*af*] BROERE – Niet zo duwen.

[*af*] ZUSSE – 't Is hier krap.

[*af*] BROERE – Sst.

[*Martin en Sara komen op, chic gekleed. Sara is zichtbaar zwanger.*]

SARA – Dit is allemaal jouw schuld.

MARTIN – Ik kan het toch niet helpen dat de auto ermee ophoudt?

SARA – Als jij je rijbewijs eens haalt, hm? Dan lees ik voortaan wel de kaart.

MARTIN – [*zachtjes*] Dan moet je wel de goede kaart hebben.

SARA – Wat zeg je?

MARTIN – Eigenlijk is het heel grappig, ik had de verkeerde kaart meegenomen. Dus ik heb maar wat gegokt.

SARA – Gegokt? [*ze slaat Martin*] Heel goed. Applaus. Briljant.

MARTIN – Kan iedereen toch overkomen?

SARA – Maar het overkomt jou.

MARTIN – Ja. Sorry.

SARA – Hou toch op met je sorry, ik word daar zó moe van.

MARTIN – Probeer het nog eens.

SARA – [*kijkt op gsm*] Geen bereik. Achterlijk gebied dit.

MARTIN – Nou ja, er zal wel een oplossing komen. Probeer het eens zonnig te zien. Luister dan eens, die stilte, waar hóór je dat nog tegenwoordig?

SARA – Ja het is prachtig. Héél idyllisch.

MARTIN – En die weidsheid, kom daar maar om bij ons.

SARA – Het stinkt hier.

MARTIN – De geur van het land. Probeer nou te genieten.

SARA – Genieten? We zijn vier [*kijkt op horloge*] vijf uur te laat voor de verjaardag van mijn moeder, we zijn weet ik veel hoeveel kilometer verwijderd van de laatste snipper beschaving, mijn auto is totaal naar de klote, er komen zweetplekken in mijn jurk, het stinkt hier en we zitten vast in dit godverlaten oord. Waar wil je precies dat ik van geniet?

[*af*] ZUSSE – Wat spuwt dat wuf 'n klaagsel.

[*af*] BROERE – Houdt schuil en zwijg.

MARTIN – We zoeken een boerderij, bellen de wegenwacht en maken er het beste van.

SARA – Een boerderij? Alsof er iemand woont in deze rimboe.

MARTIN – Dit is toch spannend! Dit is een verhaal dat we later aan ons kindje kunnen vertellen.

SARA – Óns kindje? Als jouw zaad jouw richtingsgevoel heeft, kan het nooit van jou zijn. Doe eerst maar eens een vaderschapstest.

MARTIN – Schatje...

SARA – Ik kan je bloed wel drinken.

[af] ZUSSE – Het voedt op bloede!

[af] BROERE – Smoele toe, ik zeg het je!

MARTIN – Sst. Wat was dat?

SARA – Wat?

MARTIN – Ik hoor iets.

SARA – O god, er zijn hier toch geen beesten.

MARTIN – Hallo?

SARA – Wat doe je nou man?

MARTIN – Hallo! Is daar iemand?

[af] ZUSSE – Nee, nee niemand.

[af] BROERE – Kaken toe, stinklap.

[af] ZUSSE – Wij zijn hier niet.

MARTIN – We hebben niets kwaads in de zin, we hebben hulp nodig.

[af] ZUSSE – Wij zijn bladsel in de wind, swoesj swoesj, wij zijn niet gehoord.

[af] BROERE – Hier is geen hulp voor vreemdsel.

SARA – Zeg idioten, kom daar onmiddellijk vandaan.

[af] BROERE – Het spreekt kwaadtong, is het bozig?

[af] ZUSSE – Wil geen pijn!

SARA – Kom tevoorschijn, ik zal je leren wat pijn is.

MARTIN – Schatje...

SARA – Gedegenereerd uitschot.

MARTIN – Zo komen we nergens.

SARA – Doe jij dan wat.

MARTIN – Onze auto...

SARA – *Onze?*

MARTIN – ...is stuk en we weten niet waar we zijn...

[af] ZUSSE – Nergens, nergens.

[af] BROERE – Dwaal door naar weg.

MARTIN – We willen alleen de wegenwacht bellen. Weet u ergens een telefoon?

[af] ZUSSE – Niks van dat, laat ons in rust.

SARA – En nu is het genoeg! [*pakt Zusse bij de haren en sleurt haar tevoorschijn*] Jij gaat ons nu helpen, wat denk jij godverdomme wel!

ZUSSE – Au au au!

BROERE – Laat mijn zusse!

ZUSSE – M'n kapsel, au!

[af] MAMME – Wat is dat larm?!

ZUSSE – Oi oi oi...

BROERE – Het heit ons mamme gewaakt.

ZUSSE – Kruip weg. [af]

BROERE – Nu zal ze het krijgen... [af]

MARTIN – Wat hebben die nou?

MAMME – [*op*] Wat doet dat op mijn erf?

SARA – Oh nee, nog zo'n incestueus krenge.

MARTIN – [*scherp*] Liefje!

MAMME – Wat zoekt dat hier op schrikkeluur?

MARTIN – We zijn verdwaald.

MAMME – Verdwaald mijn kloten, dat komt hier oproer maken.

SARA – Méns wat bazel je?

MARTIN – Onze auto...

SARA – *Mijn* auto.

MARTIN – ...is ermee opgehouden en we moeten even bellen, dat is alles.

MAMME – Hompel geen stap dichterbij, vuilbek, of ik los mijn honden op je.

MARTIN – Misschien kunnen we beter gaan liefje.

SARA – Gaan? Ben jij niet goed bij je hoofd? Waar wil je heen dan? Dat mens gaat ons helpen, verdomme.

MAMME – Als jij je wuf niet weet te knevelen dan pets ik haar stil met vlakhand.

SARA – Jij raakt me niet aan met die smerige klauwen.

MARTIN – Neemt u het haar niet kwalijk, het zijn de hormonen. Ze is zwanger, ziet u.

[af] ZUSSE – Wat zegde?

[af] BROERE – Sst! En niet zo duwen.

SARA – Welja, vertel d'r gelijk dat ik cellulitis heb, wat maakt het uit.

MARTIN – Het is niet of die buik van je onzichtbaar is, schat.

SARA – Dus je vindt me dik? Perfecte timing om ruzie te gaan maken, perfect!

PAPPE – Wat is hier voor een larm? Er probeert een eerlijk mens te slapen, ja.

[af] ZUSSE – Ze hebben pappe gewaakt.

[af] BROERE – Oi oi oi...

SARA – Christus, het is een hele meute van dat volk!

MAMME – Het zijn vreemdsels.

PAPPE – Doet dat hier op schrikkeluur?

MARTIN – [fluisterf] Misschien kan hij ons helpen.

SARA – [fluistert, spotf] Ja. Vast.

MAMME – 't Dwaalt. Die slappe is een kerel en die krijserd is z'n wuf.

PAPPE – 'n Wuf? Met zo'ne keel?

MAMME – Hij kost 'r niet knevelen.

SARA – [*fluisterf*] Dit zou het moment zijn om wat te zeggen.

MARTIN – [*fluisterf*] Wat wil je dat ik zeg dan?

SARA – [*fluisterf*] Weet ik veel, kom voor me op, zoiets.

PAPPE – Ah, het is een papvent.

SARA – Ach, schat, ze kennen je?

MAMME – Zegt dat 't is omdat ze drachtig is.

SARA – Zwánger heet dat, zwánger!

PAPPE – Dat komt toch niet op 't erf werpen.

MAMME – En wie mag dat dan weer properen?

PAPPE – Het zal niet zekers.

MAMME – Ik moet nog zien dat 't werpt, zo'n marsepeinen wuf. Dat bot dat draagt geen gramme vet. Dat brokt uiteen als de bore komt.

SARA – En nu is het genoeg.

MARTIN – Kalm liefje.

SARA – Niets kalm. Als jij niet voor me opkomt doe ik het. Ik eis excuses!

MAMME – Excuses?

PAPPE – Geen woord van! Eerst een eerlijk mens wakkeren met dat stampeien dan excuses vergen?

MAMME – Niks van.

SARA – Goed. We gaan.

PAPPE – Dat taait niet zomaar af, zeg dat 't hier bluft.

SARA – Geen haar op mijn hoofd.

PAPPE – [*pakt Sara vast*] Is het nu klaar?

SARA – Martin, waarom doe je niets?

MARTIN – Tja, ik...

SARA – Hij *zit* aan me.

MARTIN – Zou u zo goed willen zijn om mijn vrouw los te laten. Alstublieft?

PAPPE – Ik denk dat het excuus van dit hier hoort te komen.

MAMME – Voorzekers.

SARA – Ik dacht het niet.

MARTIN – Het spijt ons dat we...

SARA – Jij gaat je hier niet staan te verontschuldigen.

MARTIN – Liefje...

SARA – Jij gaat hier niet je excuses aanbieden aan die idioten.

MARTIN – Liefje, de goede man houdt je vast.

SARA – Ik zweer het je, ik ga ter plekke van je weg. Ik verlaat je als jij hier sorry gaat zeggen.

MARTIN – Wat wil je dat ik doe?

Sara – WEES EENS DAPPER, HM? KAN JE DAT?

PAPPE – Dat zou niet mogen kweken dat.

MAMME – 't Zal.

MARTIN – Lieverd, ik ben alleen...

SARA – Een slappe zak, dat ben je.

[af] ZUSSE – Wat dat wuf schreien kost!

[af] BROERE – Duw niet zo!

[af] ZUSSE – Oi! Daar is Knurft.

KNURFT – Wat is dat hier voor larm?

SARA – O god, nóg meer.

KNURFT – Wat stoort dat hier?

PAPPE – Heej Knurft.

KNURFT – Ik was net m'n wuf aan 't smeren.

MAMME – 't Is zondag zekers?

KNURFT – Jaja. Wat heide in de kraag gevat?

PAPPE – Vreemdsel.

SARA – Zou u me nu los willen laten?

MAMME – Met brood in de oven.

KNURFT – Drachtig?

MAMME – Als een fant.

SARA – Het is nu wel weer genoeg, ja?

[*Pappe grijpt Sara steviger beet.*]

SARA – Au!

MARTIN – Alstublieft...

KNURFT – Op zoek naar stalle zekers?

PAPPE – Welk een stalle?

KNURFT – Van die twee met dat ezeltje en die drie wiezen.

[*ze lachen*]

PAPPE – Dat zal geen wieze trekken.

MAMME – Zo'n vuilbek deze.

KNURFT – Zo. En dat op schrikkeluur?

MARTIN – Alstublieft, wilt u mijn vrouw laten gaan?

KNURFT – Bek toe.

MARTIN – Wat?

PAPPE – Zwijg vent of ik sla d'r op.

SARA – Doe iets!

[*Pappe grijpt Sara steviger vast.*]

SARA – Au!

MARTIN – Misschien kunnen we beter even stil zijn, liefje.

PAPPE – Slim zo.

KNURFT – Ik zeg het, het is een list.

PAPPE – Een list?

KNURFT – Vreemdsel komt hier niet zomaar.

MAMME – Het zegt dat het dwaalt.

KNURFT – Het kost zoveel zeggen, maar wat moeten wij aan woordsel hechten?

PAPPE – Het heeft gelijk.

MAMME – Maar wat wil het dan?

[*af*] BROERE – Au! Ga van me af!

[*af*] ZUSSE – Sst!

[*af*] BROERE – Au!

KNURFT – Wat is dat?

PAPPE – Nog een larm?

KNURFT – In het bladsel. Wat steekt zich daar?

PAPPE – Meer vreemdsel zeker?

MAMME – Ik los de honden.

ZUSSE – Niet de honden mamme!

BROERE – Nee! Het is maar wij!

ZUSSE – Wij houden ons verstoken.

BROERE – Voor het vreemdsel zeker.

PAPPE – Wat doet dat op met schrikkeluur? [*Pappe slaat Broere*]

MAMME – Dat krolst hier rond als tochtig wild. [*Mamme slaat Zusse*]

PAPPE – Dat heeft de rok toch niet gelicht? [*Pappe slaat Zusse*]

MAMME – Daar komt nog legsel van! [*Mamme slaat Broere*]

ZUSSE – Niks! Niks!

BROERE – We hoorden broemsel dat ons waakte.

ZUSSE – We gingen zien van wat.

BROERE – Het was het vreemdsel, en het sloeg ons!

ZUSSE – En het trok ons aan het kapsel, kijk!

MAMME – Daar zitten plukken los.

PAPPE – Wat wilde van ons kroost?

MARTIN – Niets, ik verzeker u...

SARA – We vroegen alleen de weg.

BROERE – Niks van, het wou ons stelen.

ZUSSE – Het wuf begon ons al te sleuren.

BROERE – Dus we hebben ons verstoken in het bladsel.

SARA – Dat is een leugen.

KNURFT – Is de eigen bore niet genoeg? Zoekde slaven voor in stad?

MARTIN – Dit is een misverstand.

MAMME – Slaven?

KNURFT – Dat is, zo doen die vreemdsels dat.

SARA – Natuurlijk niet.

KNURFT – Zal niet de eerste zijn.

MAMME – Voor wat?

KNURFT – Het vuige werk dat het zelf niet dorst te doen.

SARA – We hebben uw kinderen met geen vinger aangeraakt.

BROERE – Het liegt! Het wilde bijten.

SARA – Bijten? Ik?

ZUSSE – Het wilde bloede, het heeft het zelf geschreid.

PAPPE – Zo, bloede, om de keel te smeren zekers?

MARTIN – U gelooft toch niet wat uw kinderen...

MAMME – Muil!

SARA – Achterlijke monsters.

MAMME – [*slaat Sara*] Ik zei muil!

SARA – Martin!

MARTIN – En nu is het genoeg!

[*Martin vliegt Mamme aan, kort gevecht. Knurft pakt Martin bij de nek en dwingt hem op zijn knieën.*]

KNURFT – Dat het de oproer stokt.

SARA – Blijf van hem af!

MARTIN – Het is goed hoor liefje, het doet geen pijn.

[*Knurft duwt Martin harder op de grond*]

MARTIN – Au! Laten we redelijk blijven.

MAMME – Zwijgt vent.

MARTIN – Alstublieft...

ZUSSE – Slaagt het mamme!

SARA – Blijf van hem af!

BROERE – Slagen!

[*Mamme slaat Martin, die op de grond valt.*]

BROERE – Ja!

MARTIN – Dat doet godverdomme pijn, ja! [*hij vliegt Mamme aan.*]

ZUSSE – Dat het van ons mamme bluft! [*Slaat Martin.*]

MARTIN – Au!

ZUSSE – Slapzak! [*Slaat Martin.*]

MARTIN – Au!

SARA – Niet doen!

MARTIN – Hou op!

ZUSSE – Schurftlip. [*Schopt.*]

MARTIN – Au, kutwrijf! [*Martin grijpt Zusse*]

ZUSSE – Handen af!

BROERE – Niet mijn zusse hè.

[*Broere en Zusse trappen Martin tot hij buiten bewustzijn raakt.*]

MAMME – Stokt maar, het ligt stil.

[*Zusse schopt nog eens, Mamme slaat Zusse.*]

MAMME – Stokt zeg ik!

SARA – Martin?

MAMME – Zo.

SARA – Martje, lieverd?

ZUSSE – Kijk! Het begint te lekken!

MAMME – O pruts! Overal kopsap!

SARA – Wat hebben jullie gedaan?

PAPPE – Wees content, wat hebde aan zo'n kwakkelvent?

KNURFT – Ademt het nog?

PAPPE – Kan 't schelen?

SARA – [*hysterisch*] Martin! Godverdomme, klootzakken, Martin! [*ze schopt, krabt, bijt Pappe, die haar loslaat, ze rent naar Martin.*]

PAPPE – Au!

MAMME – Dat dorst!

KNURFT – Die goortong met dat vettig klap.

SARA – Martin, liefje, zeg eens wat...

PAPPE – Het heeft de tanden in mijn arm gezet.

ZUSSE – Ik zei toch dat het op bloede voedt!

PAPPE – Dat heeft om tucht gevraagd.

SARA – Blijf uit mijn buurt!

MAMME – Het is jullie dat in ons buurt komt.

PAPPE – Kom hier, laat me je tuchten.

SARA – Jullie zijn gek! [*ze rent weg*]

PAPPE – En nu?

MAMME – Ik vind het wel, dat komt niet verre.

KNURFT – Mag ik? Ik heb goesting om dat wuf te smeren.

MAMME – Neem de honden mee, die pakken haar in minder dan een mum.

[*Knurft af*]

PAPPE – Amuseerde!

MAMME – Zie toch mijn erf, overal bloede.

PAPPE – En? Doen we hier mee?

ZUSSE – De varrekes, de varrekes!

PAPPE – Boh ja, die kosten wel wat knaag.

MAMME – En jullie properen en dan naar bedde!

ZUSSE – We willen de varrekes zien.

PAPPE – Niks van.

ZUSSE – Ah, mamme...

MAMME – Niks van ah, of wilde tucht? Dat zal vannacht nog schoon.

BROERE – Pruts.

[*Pappe en Mamme slepen Martin weg*]

ZUSSE – Het is ook niks van dat wij mogen.

BROERE – We zijn jongsel, mamme weet het best.

ZUSSE – Het zal.

[*stilte*]

ZUSSE – Kijk op, het zwerk is volgezwartseld nu.

BROERE – Dat is. Het schrikkeluur is klaar.

ZUSSE – Ik zie geen zilverstippels.

BROERE – Er zal wolksel zijn. Straks gaat het vloeien.

ZUSSE – Het heit gelijk, ik voel al drop.

BROERE – We heien bof, de drop propert het erf.

ZUSSE – Vanzelf. Gaan we bij de varrekes kijken?

BROERE – Best van niks, mamme zal ons slagen.

ZUSSE – We bergen ons, ze zal niks zien.

BROERE – Je kent ons mamme. Kom, we gaan naar bedde. [*af*]

ZUSSE – Pruts.

[*Het geluid van blaffende honden.*]

[*af*] SARA – Martin? Martin?!

[*af*] KNURFT – Niet angstig zijn, ik zal je teder smeren.

[*Sara krijgt, stilte.*]

ZUSSE – Pruts! [*af.*]

SCHRIKKELUUR

JIBBE WILLEMS, SEPTEMBER 07

3

„All human things are subject to decay.”
DRYDEN, MAC FLECKNOE

Zusse
Broere

Martin
Sara

Mamme
Pappe
Knurft

[Het schemert. Broere en Zusse zijn stiekem naar buiten geslopen. Ze scharrelen rond.]

ZUSSE – Kijk op.

BROERE – Wat?

ZUSSE – Het zwerk wordt weer met zwartsel opgeverfd.

BROERE – Dat is. Als elke nacht.

ZUSSE – Hoe noemde dat?

BROERE – Nacht. Als de zilverspikkels komen.

ZUSSE – Nacht... Da's curieus.

BROERE – Het is. Da's al.

ZUSSE – En hoe is het dat die zilverspikkels zo kleinig zijn?

BROERE – Dat is door de verte van ons laagland.

ZUSSE – Hoe komt al dat weten in die kop?

BROERE – Staat in het grootboek.

ZUSSE – Weetjesvreter jij.

BROERE – Stik in je asem jij.

ZUSSE – Zoveel als dat weet, dat gebroedsel van hete pad en reeuwig zwijn.

BROERE – Wilt het klop?

ZUSSE – Als het dorst.

[Broere heft zijn hand, Zusse krimpt angstig ineen.]

BROERE – Lafsel jij.

ZUSSE – Dat dorst te klappen met z'n breedbrein. Wij zaten samen in dezelfde baar ons nagels aan elkaar te scherpen en zijn schoppend uit hetzelfde gat gekropen. Denk je niet groter als ik broere, wij zijn werpsels van dezelfde slet.

BROERE – Muil toe over ons mamme.

ZUSSE – Ik praat geen leugen.

BROERE – Ik zei bek toe, d'r komt niks uit dan bederf.

ZUSSE – Van bederf zal jij wel weten.

[Broere slaat Zusse. Zusse slaat terug. Ruzie.]

ZUSSE – Sst!

BROERE – Zo list het zich er niet van onderuit.

ZUSSE – Zwijg stil, bijt je tong.

BROERE – Voor wat?

ZUSSE – Ik hoor een larm.

BROERE – Een larm? Op schrikkeluur? Je schelp is stuk.

ZUSSE – Van niets. Er hangt een broemsel in de lucht.

BROERE – Wat zal dat?

ZUSSE – Het zal vreemdsel wezen.

BROERE – Vreemdsel, jij! Dat dwaalt hier niet.

ZUSSE – Het moeten vreemdsels zijn, ik ruik de wasem.

BROERE – Pruts.

[Het geluid van een auto in de verte die dichterbij komt.]

BROERE – Het heit gelijk! Wat maakt dat larm?

ZUSSE – Een beest?

BROERE – Ik ken geen beest met zulk een kreun.

ZUSSE – Het kreunt lijk mamme.

BROERE – *[slaat Zusse]* Ik zei muil toe over ons mamme.

[De auto komt dichterbij, sputterend en hoestend]

ZUSSE – Stil!

BROERE – Het rocht en kuchelt.

ZUSSE – Zou het ziek zijn?

BROERE – Het klinkt als pappe tijdens ochtendwaak.

[De auto houdt er met een grote knal mee op.]

ZUSSE – Ik hei schrik.

[af] MARTIN – Godverdomme.

[af] SARA – Wat is er liefje?

[af] MARTIN – God-ver-dom-me!

[af] SARA – Niet zo schelden, straks hoort de baby het.

[af] MARTIN – Ik heb het gehad met die kutbak.

[af] SARA – Liefje? Waarom trap je nou tegen de auto?

[af] MARTIN – Omdat dat helpt, ok?

[af] SARA – Ik denk niet dat dat goed is voor de...

[af] MARTIN – Het is goed voor mij, ja? Voor mij!

[af] SARA – Oh, nou ja, ga je gang dan maar.

[af] MARTIN – Dat was ik ook zeker van plan!

[Martin trapt tegen de auto, trapt en trapt.]

BROERE – Klop het lood uit je schoeisels en smeed er kogels van.

ZUSSE – We bergen ons, dit is niks goeds.

BROERE – Jij lafsel jij.

ZUSSE – Hecht jij niet aan je asem?

BROERE – Toch. Kom, we trekken terug. Eens zien wat komt.

[Ze verstoppen zich.]

[af] BROERE – Niet zo duwen.

[af] ZUSSE – 't Is hier krap.

[af] BROERE – Sst.

[Martin en Sara komen op, chic gekleed. Sara is zichtbaar zwanger.]

SARA – Niet zo snel lopen liefje...

MARTIN – Dit is allemaal jouw schuld.

SARA – Het spijt me.

MARTIN – Zo moeilijk is het toch niet om een kaart te lezen?

SARA – Ik dacht al dat we de afslag hadden gemist...

MARTIN – Ik denk dat we wel meer dan één afslag hebben gemist, liefje.

SARA – Al die snelwegen lijken ook zo op elkaar.

MARTIN – Daarom hangen er borden boven!

SARA – Die kan ik toch niet lezen zonder bril?

MARTIN – Zet dat ding dan op.

SARA – Ik word er zo'n... uil van. Heb je al bereik?

MARTIN – [*pakt GSM*] Niets. Wat een achterlijke streek. Waar *zijn* we?

SARA – Verdwaald, denk ik.

MARTIN – Heel goed. Applaus. Staande ovatie!

SARA – Nou ja, we komen er wel uit. Positief denken, ik heb gelezen dat dat helpt. En het is toch mooi hier?

MARTIN – Geen idee, het begint aardig donker te worden.

SARA – Die stilte, die weidsheid, dat hebben we thuis niet.

MARTIN – Het stinkt hier.

SARA – De geur van het land. Positief denken!

MARTIN – Positief? We zijn [*kijkt op horloge*] twee uur en drieënvijftig minuten te laat voor de verjaardag van mijn moeder, we zijn weet ik veel hoeveel kilometer verwijderd van de ontwikkelde wereld, mijn Mercedes heeft zijn laatste adem uitgeblazen, de stank hier hecht zich aan mijn pak en we zitten vast op deze achterlijke plek. Hoe wil je dat ik positief denk?

[*af*] ZUSSE – Wat spuwt die vent 'n klaagsel.

[*af*] BROERE – Houdt schuil en zwijg.

SARA – We zoeken een boerderij, bellen de wegenwacht en maken er het beste van.

MARTIN – Een boerderij? D'r woont hier toch geen mens.

SARA – Dit is toch spannend! Dit is een verhaal dat we later aan ons kindje kunnen vertellen.

MARTIN – Pas jij maar op dat je geen alleenstaande moeder wordt. Trut.

SARA – Schatje...

MARTIN – Ik kan je bloed wel drinken.

[af] ZUSSE – Het voedt op bloede!

[af] BROERE – Smoele toe, ik zeg het je!

MARTIN – Sst. Wat was dat?

SARA – Wat?

MARTIN – Ik hoor iets.

SARA – O god, er zijn hier toch geen beesten.

MARTIN – Hallo?

SARA – Niet doen, ik ben bang.

MARTIN – Hallo! Is daar iemand?

[af] ZUSSE – Nee, nee niemand.

[af] BROERE – Kaken toe, stinklap.

[af] ZUSSE – Wij zijn hier niet.

SARA – We hebben niets kwaads in de zin, we hebben hulp nodig.

[af] ZUSSE – Wij zijn bladsel in de wind, swoesj swoesj, wij zijn niet gehoord.

[af] BROERE – Hier is geen hulp voor vreemdsel.

MARTIN – Zeg debielen, kom daar onmiddellijk vandaan.

[af] BROERE – Het spreekt kwaadtong, is het bozig?

[af] ZUSSE – Wil geen pijn!

MARTIN – Pijn? Moet je eens opletten.

SARA – Schatje...

MARTIN – Godverdomme.

SARA – Beleefd blijven.

MARTIN – Beleefd?

SARA – Onze auto...

MARTIN – Merdedes.

SARA – ...is stuk en we weten niet waar we zijn...

[af] ZUSSE – Nergens, nergens.

[af] BROERE – Dwaal door naar weg.

SARA – We willen alleen de wegenwacht bellen. Weet u ergens een telefoon?

[af] ZUSSE – Niks van dat, laat ons in rust.

MARTIN – En nu is het genoeg! [*pakt Zusse bij de haren en sleurt haar tevoorschijn*]
Jij gaat ons nu helpen, wat denk jij godverdomme wel!

ZUSSE – Au au au!

BROERE – Laat mijn zusse!

ZUSSE – M'n kapsel, au!

[af] MAMME – Wat is dat larm?!

ZUSSE – Oi oi oi...

BROERE – Het heit ons mamme gewaakt.

ZUSSE – Kruip weg. [af]

BROERE – Nu zal ze het krijgen... [af]

SARA – Wat hebben die nou?

MAMME – [*op*] Wat doet dat op mijn erf?

MARTIN – Oh god, nóg een zwakzinnige.

SARA – Liefje...

MAMME – Wat zoekt dat hier op schrikkeluur?

SARA – We zijn verdwaald.

MAMME – Verdwaald mijn kloten, dat komt hier oproer maken.

MARTIN – Méns wat bazel je?

SARA – Onze auto...

MARTIN – *Mercedes.*

SARA – ...is ermee opgehouden en we moeten even bellen, dat is alles.

MAMME – Hompel geen stap dicht, vuilbek, of ik los mijn honden op je.

SARA – Misschien kunnen we beter gaan liefje.

MARTIN – Gaan? Ben jij niet goed bij je hoofd? Waar wil je heen dan? Dat mens gaat ons helpen, verdomme.

SARA – Ik wil niet dat je zo tegen me doet.

MARTIN – Wat?

SARA – Jij gaat *nu* aardig tegen me doen, of...

MARTIN – Of wat?

SARA – Of ik begin te gillen.

MARTIN – Je houdt je in.

SARA – [*begint te gillen*]

MAMME – Als jij je wuf niet weet te knevelen dan pets ik haar stil met vlakhand.

MARTIN – Je gaat je goddelijke gang maar.

SARA – Martin!

MARTIN – Hou dan je mond.

MAMME – Dat wuf is loos, ik zeg het je.

SARA – Ik ben niet loos, ik ben zwanger. U bent ook een vrouw, snap dat dan

[*af*] ZUSSE – Wat zegde?

[*af*] BROERE – Sst! En niet zo duwen.

MARTIN – Welja, vertel d'r gelijk dat je spataderen hebt, gezellig.

SARA – Het is toch geen geheim?

MARTIN – Kan je er nou nooit eens over ophouden? Elk gesprek, iedere situatie moet weer om jou en je vrucht draaien. Het moet altijd weer over je zwangerschap gaan, altijd! Doodmoe word ik ervan.

SARA – Maar...

PAPPE – Wat is hier voor een larm? Er probeert een eerlijk mens te slapen, ja.

[af] ZUSSE – Ze hebben pappe gewaakt.

[af] BROERE – Oi oi oi...

MARTIN – Christus, het is een epidemie.

MAMME – Het zijn vreemdsels.

PAPPE – Doet dat hier op schrikkeluur?

SARA – [fluisterf] Misschien kan hij ons helpen.

MARTIN – [fluistert, spotf] Zou je denken?

MAMME – 't Dwaalt. Een mottig gastje en een zagewuf.

PAPPE – 'n Wuf? Zo weinig reuzel in het vel.

MAMME – 'n Seutepreut, dat is 't. Meer knook dan vlees.

SARA – [fluisterf] Laat je ze dat zomaar zeggen?

MARTIN – [fluisterf] Hoezo? Is het niet waar dan?

SARA – [fluisterf] Waarom ben je zo gemeen tegen me?

MAMME – 't Is nog drachtig ook!

SARA – Zwánger heet dat, zwánger!

PAPPE – Dat komt toch niet op 't erf werpen.

MAMME – En wie mag dat dan weer properen?

PAPPE – Het zal niet zekers.

MAMME – Ik moet nog zien dat 't werpt, zo'n marsepeinen wuf. Dat bot dat draagt geen gramme vet. Dat brokt uiteen als de bore komt.

MARTIN – Nou, het was heel gezellig, maar het wordt al laat en we hebben nog een hele reis voor de boeg. Dus als u ons een telefoontje laat plegen, zijn we weg.

PAPPE – Geen woord van! Zeg dat 't hier bluft. Eerst een eerlijk mens wakkeren met dat stampeï en dan zomaar taaien?

MAMME – Niks van.

PAPPE – Daar zit een excuus aan vast.

MAMME – Voorzeker.

SARA – O, eh..., het spijt ons dat we u wakker hebben gemaakt.

PAPPE – Ja?

MARTIN – Wat zit je me aan te kijken?

PAPPE – Voor een excuus zeker.

MARTIN – Ik denk er niet aan.

SARA – Liefje...

MARTIN – Zijn jullie nou helemaal van de pot gerukt? Mij een beetje om excuses vragen, met dat achterlijke brabbeltaaltje. We zijn verdomme verdwaald, ja!

MAMME – 't Is een vertikker zeker?

PAPPE – Niet met mij hè.

SARA – Zeg nou gewoon sorry liefje.

MARTIN – Ik verdom het.

SARA – Alsjeblieft...

[af] ZUSSE – Dat gaat ze niet licht vallen!

[af] BROERE – Duw niet zo!

[af] ZUSSE – Oi! Daar is Knurft.

KNURFT – Wat is dat hier voor larm?

MARTIN – Ja, natuurlijk, de zoete inval.

KNURFT – Wat stoort dat, terwijl ik m'n wuf aan het invetten ben?

MAMME – 't Is zondag zeker?

KNURFT – Jaja. Dus wadde?

PAPPE – Vreemdsels.

MAMME – Met brood in de oven.

KNURFT – Drachtig?

MAMME – Als een fant.

KNURFT – Op zoek naar stalle zekers?

PAPPE – Welk een stalle?

KNURFT – Van die twee met dat ezeltje en die drie wiezen.

[ze lachen]

SARA – [fluisterf] Zullen we maar gaan liefje?

MARTIN – [fluisterf] Waarheen dan? We moeten eerst bellen.

Sara – [FLUISTERT] IK DENK NIET DAT DEZE MENSEN EEN TELEFOON HEBBEN.

PAPPE – Dat zal geen wieze trekken.

MAMME – Zo'n vuilbek deze.

KNURFT – Zo. En dat op schrikkeluur?

MARTIN – Ja. Goed. Kunt *u* me dan helpen?

KNURFT – Ik zeg het, het is een list.

PAPPE – Een list?

KNURFT – Vreemdsel komt hier niet zomaar.

MAMME – Het zegt dat het dwaalt.

KNURFT – Het kost zoveel zeggen, maar wat moeten wij aan woordsel hechten?

PAPPE – Het heeft gelijk.

MAMME – Maar wat wil het dan?

[af] BROERE – Au! Ga van me af!

[af] ZUSSE – Sst!

[af] BROERE – Au!

KNURFT – Wat is dat?

PAPPE – Nog een larm?

KNURFT – In het bladsel. Wat steekt zich daar?

MAMME – Meer vreemdsel zeker?

PAPPE – Ik los de honden.

ZUSSE – Niet de honden mamme!

BROERE – Nee! Het is maar wij!

ZUSSE – Wij houden ons verstoken.

BROERE – Voor het vreemdsel zeker.

PAPPE – Wat doet dat op met schrikkeluur? [*Pappe slaat Broere*]

MAMME – Dat krolst hier rond als tochtig wild. [*Mamme slaat Zusse*]

PAPPE – Dat heeft de rok toch niet gelicht? [*Pappe slaat Zusse*]

MAMME – Daar komt nog legsel van! [*Mamme slaat Broere*]

ZUSSE – Niks! Niks!

BROERE – We hoorden broemsel dat ons waakte.

ZUSSE – We gingen zien van wat.

BROERE – Het was het vreemdsel, en het sloeg ons!

ZUSSE – En het trok ons aan het kapsel, kijk!

MAMME – Daar zitten plukken los.

PAPPE – Wat wilde van ons kroost?

MARTIN – Dit is absurd. Niets, natuurlijk.

SARA – We vroegen alleen de weg.

BROERE – Niks van, het wou ons stelen.

ZUSSE – Het begon ons al te sleuren.

BROERE – Dus we hebben ons verstoken in het bladsel.

MARTIN – Klinkklare nonsens.

KNURFT – Is de eigen bore niet genoeg? Zoekde slaven voor in stad?

SARA – Dit is een misverstand.

MAMME – Slaven?

KNURFT – Dat is, zo doen die vreemdsels dat.

SARA – Natuurlijk niet.

KNURFT – Zal niet de eerste zijn.

MAMME – Voor wat?

KNURFT – Het vuige werk dat het zelf niet dorst te doen.

SARA – We hebben uw kinderen met geen vinger aangeraakt.

BROERE – Het liegt! Het wilde bijten.

MARTIN – Bijten? Ik?

ZUSSE – Het wilde bloede, het heeft het zelf geschreid.

PAPPE – Zo, bloede, om de keel te smeren zekers?

MARTIN – U gelooft toch niet wat uw kinderen...

MAMME – Muil!

MARTIN – Die achterlijke monsters.

MAMME – [*slaat Martin*] Ik zei muil!

[*Martin vliegt Mamme aan, kort gevecht. Knurft pakt Martin bij de nek en dwingt hem op de grond.*]

KNURFT – Dat het de oproer stokt.

SARA – Martin!

MARTIN – Laten we redelijk blijven!

SARA – Sla dan, doe iets!

PAPPE – Zwijgt wuf.

MARTIN – Sara, kop dicht!

SARA – Laat hem los!

MARTIN – Alstublieft...

ZUSSE – Slaagt het pappe!

BROERE – Laat het voelen!

SARA – Nee!

[Pappe slaat Martin, die neervalt. Stil.]

MARTIN – Martin?

PAPPE – Zo.

MARTIN – Martje, lieverd?

MAMME – O, nu hebde het.

KNURFT – Wees blij, al die heisa.

MAMME – Zie dan, overal kopsap.

SARA – Wat heb je gedaan?

PAPPE – Dat heit ie zelf, die goortong met dat vettig klap.

SARA – Zeg eens wat...

MAMME – Ademt het nog?

PAPPE – Kan 't schelen?

MAMME – Maar vent toch, dat kost ook anders.

SARA – Martje...

KNURFT – Hebde onverhoeds kompassie?

MAMME – Bol het af vent. Het is de kiezigheid op m'n erf. Dat is 't.

PAPPE – En wat doen we met het wuf?

MAMME – Het draagt vrucht.

KNURFT – Broedsel van een lijpkrijs. Daar komt niks goeds van.

PAPPE – Die vrucht is makkelijk te drijven.

SARA – Jullie zijn gek!

[Sara wil wegrennen maar wordt tegengehouden door Pappe]

PAPPE – Dat gaat zo niet heej.

SARA – Laat me gaan! *[ze bijt Pappe]*

ZUSSE – Niet ons pappe hè! *[Slaat Sara.]*

SARA – Au!

BROERE – Lijpkrijs! *[Slaat Sara.]*

SARA – Au! Hou op!

ZUSSE – Schurftlip. *[Schopt.]*

SARA – Niet in mijn buik! *[Sara grijpt Zusse]*

ZUSSE – Handen af!

BROERE – Niet mijn zusse hè.

[Broere en Zusse trappen Sara tot ze buiten bewustzijn raakt.]

MAMME – Stokt maar, het ligt stil.

[Zusse schopt nog eens, Mamme slaat Zusse.]

MAMME – Stokt zeg ik!

PAPPE – Wat moet dat nu?

MAMME – Zie toch mijn erf, overal bloede. Dat het 't propert!

ZUSSE – Ah, mamme...

MAMME – Niks van ah, of wilde tucht? Dat zal vannacht nog schoon.

BROERE – Pruts.

PAPPE – En? Doen we hier mee?

ZUSSE – De varrekes, de varrekes!

PAPPE – Knurft?

KNURFT – Boh ja, die kosten wel wat knaag.

MAMME – Triestig toch.

KNURFT – 't Zijn troebel keuzes van een vreemdsel.

PAPPE – Goed, we slepen ze.

MAMME – En jullie properen en dan naar bedde!

ZUSSE – We willen de varrekes zien.

PAPPE – Niks van.

BROERE – Maar...

KNURFT – Je hoort je Pappe, hups!

ZUSSE – Pruts.

[Pappe, Mamme en Knurft slepen Sara en Martin weg.]

ZUSSE – Het is ook niks van dat wij mogen.

BROERE – We zijn jongsel, mamme weet het best.

ZUSSE – Het zal.

[stilte]

ZUSSE – Kijk op, het zwerk is volgezwartseld nu.

BROERE – Dat is. Het schrikkeluur is klaar.

ZUSSE – Ik zie geen zilverpuntjes.

BROERE – Er zal wolksel zijn. Straks gaat het vloeien.

ZUSSE – Het heit gelijk, ik voel al drop.

BROERE – We heien bof, de drop propert het erf.

ZUSSE – Vanzelf. Gaan we bij de varrekes kijken?

BROERE – Best van niks, mamme zal ons slagen.

ZUSSE – We bergen ons, ze zal niks zien.

BROERE – Je kent ons mamme. Kom, we gaan naar bedde. *[af]*

ZUSSE – Pruts.

[Het geluid van krijsende varkens.]

ZUSSE – Pruts! *[af.]*

SCHRIKKELUUR

JIBBE WILLEMS, SEPTEMBER 07

4

„Aber hier, wie überhaupt, kommt es anders, als man glaubt.“
W. BUSCH, PLISCH UND PLUM

Zusse
Broere

Martin
Sara

Mamme
Pappe
Knurft

[Het schemert. Broere en Zusse zijn stiekem naar buiten geslopen. Ze scharrelen rond.]

ZUSSE – Kijk op.

BROERE – Wat?

ZUSSE – Het zwerk wordt weer met zwartsel opgeverfd.

BROERE – Dat is. Als elke nacht.

ZUSSE – Hoe noemde dat?

BROERE – Nacht. Als de zilverstipsels komen.

ZUSSE – Nacht... Da's curieus.

BROERE – Het is. Da's al.

ZUSSE – En hoe is het dat die zilverstipsels zo kleinig zijn?

BROERE – Dat is door de verte van ons laagland.

ZUSSE – Hoe komt al dat weten in die kop?

BROERE – Staat in het grootboek.

ZUSSE – Weetjesvreter jij.

BROERE – Stik in je asem jij.

ZUSSE – Zoveel als dat weet, dat gebroedsel van hitsig drek en loopse vaars.

BROERE – Wilt het klop?

ZUSSE – Als het dorst.

[Broere heft zijn hand, Zusse krimpt angstig ineen.]

BROERE – Lafsel jij.

ZUSSE – Dat dorst te klappen met z'n breedbrein. Wij hebben het zog van dezelfde teef gelurkt en haar nippels met ons klauwen tot bloede toe geroerd. Denk je niet groter als ik broere, wij zijn werpsels van dezelfde slet.

BROERE – Muil toe over ons mamme.

ZUSSE – Ik praat geen leugen.

BROERE – Ik zei bek toe, d'r kiert enkel drek uit.

ZUSSE – Van drek zal jij wel weten.

[Broere slaat Zusse. Zusse slaat terug. Ruzie.]

ZUSSE – Sst!

BROERE – Zo list het zich er niet van onderuit.

ZUSSE – Zwijg stil, bijt je tong.

BROERE – Voor wat?

ZUSSE – Ik hoor een larm.

BROERE – Een larm? Op schrikkeluur? Je schelp is stuk.

ZUSSE – Van niets. Er hangt een broemsel in de lucht.

BROERE – Wat zal dat?

ZUSSE – Het zal vreemdsel wezen.

BROERE – Vreemdsel, jij! Dat dwaalt hier niet.

ZUSSE – Het moeten vreemdsels zijn, ik ruik de wasem.

BROERE – Pruts.

[Het geluid van een auto in de verte die dichterbij komt.]

BROERE – Het heit gelijk! Wat maakt dat larm?

ZUSSE – Een beest?

BROERE – Ik ken geen beest met zulk een kreun.

ZUSSE – Het kreunt lijk mamme.

BROERE – *[slaat Zusse]* Ik zei muil toe over ons mamme.

[De auto komt dichterbij, sputterend en hoestend]

ZUSSE – Stil!

BROERE – Het rocht en kuchelt.

ZUSSE – Zou het ziek zijn?

BROERE – Het klinkt als pappe tijdens ochtendwaak.

[*De auto houdt er met een grote knal mee op.*]

ZUSSE – Ik hei schrik.

[*af*] SARA – Godverdomme.

[*af*] MARTIN – God-ver-dom-me!

[*af*] SARA – Wat is dit voor een wrak?

[*af*] MARTIN – Jij wou zo graag een Volvo.

[*af*] SARA – Jij wou zo graag een tweedehands.

[*af*] MARTIN – Weet je wel hoe duur zo'n nieuw kreng is?

[*af*] SARA – Zo'n nieuw kreng brengt je wél waar je zijn moet. [*trapt de auto*]

[*af*] MARTIN – Ja, heel volwassen. Dat helpt.

[*af*] SARA – Wat interesseert mij dat nou? [*trapt*]

[*af*] MARTIN – Je hebt ook gelijk ook, verdomme. [*hij trapt tegen de auto*]

[*Ze trappen tegen de auto, trappen en trappen.*]

BROERE – Klop het lood uit je schoeisels en smeed er kogels van.

ZUSSE – We bergen ons, dit is niks goeds.

BROERE – Jij lafsel jij.

ZUSSE – Hecht jij niet aan je asem?

BROERE – Toch. Kom, we trekken terug. Eens zien wat komt.

[*Ze verstoppen zich.*]

[*af*] BROERE – Niet zo duwen.

[*af*] ZUSSE – 't Is hier krap.

[*af*] BROERE – Sst.

[*Martin en Sara komen op, chic gekleed. Sara is zichtbaar zwanger.*]

MARTIN – Dit is allemaal jouw schuld.

SARA – Ja hoor. “Kom, we nemen die romantische binnenweggetjes.”

MARTIN – Dat deed ik voor jou.

SARA – Verdwalen deed je voor mij? Zo, jij weet het hart van een vrouw te raken.

MARTIN – Romantiek, trut, dat is toch jouw speerpunt?

SARA – En nu? Slapen onder de sterren? Maak me gek.

MARTIN – Van mij hoeft het niet hoor. Maar jij zit steeds te zeiken over “tijd voor elkaar”, genieten van “de kleine dingetjes”, gadverdamme, over op zoek naar “wég van de routine”.

SARA – Dat is je in ieder geval gelukt, wég zijn we.

MARTIN – Jij bent niet meer te genieten sinds je...

SARA – Wat? Sinds ik wat?

MARTIN – Laat maar.

SARA – Nee, zeg het maar, sinds ik wat? Sinds ik zwanger ben? Sinds ik veranderd ben in een opgeblazen pad?

MARTIN – Dat zei ik niet.

SARA – Nee, maar je bedoelde het wel.

MARTIN – Alsof ik nooit meer met jou alleen ben, maar je moet delen met die, die...

SARA – Ja? Baby?

MARTIN – Nee, met die psychopathische hormonen van je.

SARA – Geef de hormonen maar de schuld, hoef je in ieder geval niet na te denken over wat jij allemaal fout doet. Heel slim.

MARTIN – Ach rot toch op.

SARA – Misschien doe ik dat ook wel. Misschien rot ik ook wel op. Dan wil ik je nog wel eens zien, als ik opgerot bent, dan wil ik je gezicht nog wel eens zien.

MARTIN – Kijk maar, dat ziet er zo uit. [*grijnst*]

SARA – [*begint te huilen.*]

MARTIN – O Christus...

[*stilte*]

MARTIN – Nou... [*kijkt op GSM*] Nog steeds geen ontvangst.

SARA – Leer jij eerst maar eens te géven, jij, jij, o!

[af] ZUSSE – Wat spuwt dat wuf 'n klaagsel.

[af] BROERE – Houdt schuil en zwijg.

MARTIN – Hou nu maar op met huilen. Ik bedoelde het vast niet zo.

SARA – Wat moeten we nu?

MARTIN – We zoeken een boerderij, bellen de wegenwacht en maken er het beste van.

SARA – Dat bedoel ik niet. Ik bedoel niet nu. Ik bedoel wat moeten wij. *Wij.*

MARTIN – We hebben het er later wel over. Eerst hier weg.

SARA – Soms weet ik niet meer waarom wij samen zijn...

MARTIN – Ja. Nee. Nou. We gaan een oplossing zoeken en later lachen we erom, goed? Hebben we weer een verhaal om ons kindje te vertellen.

SARA – Ik weet niet meer of ik nog wel een kindje van jou wil...

MARTIN – Je bent een beetje te laat om nu nog van gedachten te veranderen liefje.

SARA – Soms kan ik je bloed wel drinken.

[af] ZUSSE – Het voedt op bloede!

[af] BROERE – Smoele toe, ik zeg het je!

MARTIN – Sst. Wat was dat?

SARA – Wat?

MARTIN – Ik hoor iets.

SARA – O god, er zijn hier beesten! Stil! Straks vallen ze ons aan...

MARTIN – Hallo?

SARA – Wat doe je nou man?

MARTIN – Hallo! Is daar iemand?

[af] ZUSSE – Nee, nee niemand.

[af] BROERE – Kaken toe, stinklap.

[af] ZUSSE – Wij zijn hier niet.

MARTIN – Hoezo we zijn hier niet? Ik hoor jullie toch?

[af] ZUSSE – Wij zijn bladsel in de wind, swoesj swoesj, wij zijn niet gehoord.

[af] BROERE – Hier is geen hulp voor vreemdsel.

SARA – Wat praten ze raar.

MARTIN – Kom onmiddellijk hier, ik heb geen zin in spelletjes, mongolen.

[af] BROERE – Het spreekt kwaadtong, is het bozig?

[af] ZUSSE – Wil geen pijn!

MARTIN – Willen jullie een pak slaag?

SARA – Schatje... misschien zijn het echt mongolen.

MARTIN – Nou én?

SARA – Daar moet je vriendelijk tegen zijn.

MARTIN – Ze hoeven alleen maar te zeggen waar we *zijn*.

[af] ZUSSE – Nergens, nergens.

[af] BROERE – Dwaal door naar weg.

SARA – Kunnen jullie ons naar je mamma brengen? Ja? Kunnen jullie dat?

[af] ZUSSE – Niks van dat, laat ons in rust.

MARTIN – En nu is het genoeg! [*pakt Zusse bij de haren en sleurt haar tevoorschijn*]
Jij gaat ons nu helpen, wat denk jij godverdomme wel!

SARA – Martin!

ZUSSE – Au au au!

BROERE – Laat mijn zusse!

ZUSSE – M'n kapsel, au!

[af] MAMME – Wat is dat larm?!

ZUSSE – Oi oi oi...

BROERE – Het heit ons mamme gewaakt.

ZUSSE – Kruip weg. [af]

BROERE – Nu zal ze het krijgen... [af]

MARTIN – Wat hebben die nou?

MAMME – [op] Wat doet dat op mijn erf?

MARTIN – Ook goedenavond.

MAMME – Wat zoekt dat hier op schrikkeluur?

SARA – We zijn verdwaald.

MAMME – Verdwaald mijn kloten, dat komt hier oproer maken.

MARTIN – Méns wat bazel je?

SARA – Onze auto is ermee opgehouden en we moeten even bellen, dat is alles.

MAMME – Hompel geen stap dichters, vuilbek, of ik los mijn honden op je.

MARTIN – Pardon?

SARA – Vindt u dat normaal? Ik stel een vraag en ik krijg zo'n antwoord? We zijn hier niet in de middeleeuwen verdomme.

MAMME – Als jij je wuf niet weet te knevelen dan pets ik haar stil met vlakhand.

MARTIN – Jij blijft met je gore poten van haar af.

SARA – Kijk maar uit, ik ben zwanger, daar wordt een vrouw stérk van hoor!

[af] ZUSSE – Wat zegde?

[af] BROERE – Sst! En niet zo duwen.

MARTIN – Welja, vertel d'r gelijk dat je cellulitis hebt, wat maakt het uit.

SARA – Kan je er niet gewoon trots op zijn? Dit is toch mooi!

PAPPE – Wat is hier voor een larm? Er probeert een eerlijk mens te slapen, ja.

[af] ZUSSE – Ze hebben pappe gewaakt.

[af] BROERE – Oi oi oi...

MAMME – Het zijn vreemdsels.

PAPPE – Doet dat hier op schrikkeluur?

MARTIN – Waar zijn we in godsnaam terecht gekomen?

SARA – We komen hier nooit vandaan.

MAMME – 't Dwaalt. Die slappe is een kerel en die krijserd is z'n wuf.

PAPPE – 'n Wuf? Met zo'ne keel?

MAMME – Hij kost 'r niet knevelen.

SARA – Waarom zeg je niets?

MARTIN – Wat wil je dat ik zeg dan?

PAPPE – Ah, het is een mietman.

SARA – Ha!

MAMME – Zegt dat 't is omdat ze drachtig is.

SARA – Zwánger heet dat, zwánger!

PAPPE – Dat komt toch niet op 't erf werpen.

MAMME – En wie mag dat dan weer properen?

PAPPE – Het zal niet zekers.

MAMME – Ik moet nog zien dat 't werpt, zo'n marsepeinen wuf. Dat bot dat draagt geen gramme vet. Dat brokt uiteen als de bore komt.

SARA – Genoeg, we gaan.

MARTIN – En nog bedankt voor de hulp, hè.

SARA – Doe geen moeite hoor, we komen er zelf wel uit.

PAPPE – Geen woord van! Zeg dat 't hier bluft. Eerst een eerlijk mens wakkeren met dat stampeï en dan zomaar taaien?

MAMME – Niks van.

PAPPE – Daar zit een excuus aan vast.

MAMME – Voorzekers.

MARTIN – Wat?

SARA – Wij gaan ons hier niet staan verontschuldigen.

MARTIN – Zijn jullie nou helemaal gek geworden?

PAPPE – Dat zou niet mogen fokken dat.

MAMME – 't Zal.

SARA – Gaan jullie nog opzij, of moeten we geweld gebruiken?

[af] ZUSSE – Wat dat wuf schreien kost!

[af] BROERE – Duw niet zo!

[af] ZUSSE – Oi! Daar is Knurft.

KNURFT – Wat is dat hier voor larm?

SARA – O god, nóg meer.

KNURFT – Wat stoort dat hier?

PAPPE – Heej Knurft.

KNURFT – Ik was net m'n wuf aan 't smeren.

MAMME – 't Is zondag zekers?

KNURFT – Jaja. Dus wadde?

PAPPE – Vreemdsels.

MAMME – Met brood in de oven.

KNURFT – Drachtig?

MAMME – Als een fant.

KNURFT – Op zoek naar stalle zekers?

PAPPE – Welk een stalle?

KNURFT – Van die twee met dat ezeltje en die drie wiezen.

[ze lachen]

PAPPE – Dat zal geen wieze trekken.

MAMME – Zukke vuilbekken deze.

MARTIN – Zullen we het beschaafd houden?

KNURFT – Zo. En dat op schrikkeluur?

SARA – Idioten.

KNURFT – Ik zeg het, het is een list.

PAPPE – Een list?

KNURFT – Vreemdsel komt hier niet zomaar.

MAMME – Het zegt dat het dwaalt.

KNURFT – Het kost zoveel zeggen, maar wat moeten wij aan woordsel hechten?

PAPPE – Het heeft gelijk.

MAMME – Maar wat wil het dan?

[af] BROERE – Au! Ga van me af!

[af] ZUSSE – Sst!

[af] BROERE – Au!

KNURFT – Wat is dat?

PAPPE – Nog een larm?

KNURFT – In het bladsel. Wat steekt zich daar?

MAMME – Meer vreemdsel zeker?

PAPPE – Ik los de honden.

ZUSSE – Niet de honden mamme!

BROERE – Nee! Het is maar wij!

ZUSSE – Wij houden ons verstoken.

BROERE – Voor het vreemdsel zeker.

PAPPE – Wat doet dat op met schrikkeluur? [*Pappe slaat Broere*]

MAMME – Dat krolst hier rond als tochtig wild. [*Mamme slaat Zusse*]

PAPPE – Dat heeft de rok toch niet gelicht? [*Pappe slaat Zusse*]

MAMME – Daar komt nog legsel van! [*Mamme slaat Broere*]

ZUSSE – Niks! Niks!

BROERE – We hoorden broemsel dat ons waakte.

ZUSSE – We gingen zien van wat.

BROERE – Het was het vreemdsel, en het sloeg ons!

ZUSSE – En het trok ons aan het kapsel, kijk!

MAMME – Daar zitten plukken los.

PAPPE – Wat wilde van ons kroost?

MARTIN – Dit is belachelijk.

SARA – We wilden helemaal niets van die kinderen.

BROERE – Niks van, het wou ons stelen.

ZUSSE – Het wuf begon ons al te sleuren.

BROERE – Dus we hebben ons verstoken in het bladsel.

SARA – Dit is absurd!

KNURFT – Is de eigen bore niet genoeg? Zoekde slaven voor in stad?

MARTIN – Er is iets niet helemaal goed met uw kinderen.

MAMME – Slaven?

KNURFT – Dat is, zo doen die vreemdsels dat.

MARTIN – Moet u eens mee naar de dokter gaan.

KNURFT – Zal niet de eerste zijn.

MAMME – Voor wat?

KNURFT – Het vuige werk dat het zelf niet dorst te doen.

SARA – We hebben uw kinderen met geen vinger aangeraakt.

BROERE – Het liegt! Het wilde bijten.

SARA – Bijten? Ik?

ZUSSE – Het wilde bloede, het heeft het zelf geschreid.

PAPPE – Zo, bloede, om de keel te smeren zekers?

SARA – Ze liegen, dat is toch duidelijk.

MAMME – Muil!

MARTIN – Achterlijke mongolen.

MAMME – [*slaat Sara*] Ik zei muil!

[*Sara vliegt Mamme aan, kort gevecht. Knurft pakt Sara bij de nek en dwingt haar op de grond.*]

KNURFT – Dat het de oproer stokt.

SARA – Martin! Doe dan wat!

MARTIN – Laat haar onmiddellijk los.

KNURFT – Of wadde?

SARA – Sla dan, slappe zak!

PAPPE – Zwijgt wuf.

ZUSSE – Slaagt het pappe!

[*Martin pakt Zusse bij haar haren, duwt haar op de knieën*]

BROERE – Zusse!

ZUSSE – Au!

MAMME – Laat haar!

MARTIN – Ja, nu zijn de rollen omgedraaid hè? En nu?

[*Pappe slaat Sara, die neervalt. Stil.*]

MARTIN – Sara?

PAPPE – Zo.

MARTIN – Saartje, lieverd?

MAMME – O, nu hebde het.

KNURFT – Wees blij, die heisa van dat wuf.

MAMME – Zie dan, overal kopsap.

MARTIN – Wat heb je gedaan?

PAPPE – Dat heit ze zelf, die goortong met dat vettig klap.

MARTIN – Saartje, zeg eens wat...

MAMME – Ademt het nog?

PAPPE – Kan 't schelen?

MAMME – Maar vent toch, dat kost ook anders.

MARTIN – Saartje...

MAMME – Al die kiezigheid op m'n erf.

MARTIN – Saartje... Jezus, Saartje?!

[Martin slaat Zusse en grijpt haar bij de keel]

ZUSSE – M'n asem!

BROERE – Los haar!

PAPPE – Rustig maat, gedaan met de kift, ja?

MARTIN – Hier kom je niet mee weg.

MAMME – Los mijn bore!

MARTIN – Prima. *[Hij geeft Zusse een kopstoot, gooit haar op de grond en trapt na. Zusse beweegt niet meer.]*

PAPPE – Dat gaat zo niet heej.

[Pappe en Knurft vallen Martin aan, gevecht tot Martin zijn bewustzijn verliest.]

MAMME – Stokt maar, het ligt stil.

[Broere schopt Martin, Mamme slaat Broere.]

MAMME – Stokt zeg ik!

PAPPE – Wat moet dat nu?

MAMME – Zie toch mijn erf, overal bloede.

PAPPE – En Zusse?

KNURFT – Die heit geen asem meer

BROERE – Is Zusse kapot?

KNURFT – Gebersten.

BROERE – Pruts!

PAPPE – Doen we ermee?

MAMME – Het zal moeten geproerd.

PAPPE – En het aas?

KNURFT – De varrekes kosten wel wat knaag.

SARA – [*komt bij*] Martin?

MAMME – Zie dat, het snikt nog!

PAPPE – Dat is zo verholpen. [*wil haar trappen*]

SARA – Nee!

MAMME – Stokt!

KNURFT – Hebde onverhoeds kompassie?

SARA – Alstublieft... Mijn kindje...

MAMME – Bol het af vent. De bore is nog heel.

PAPPE – Broedsel van een lijpkrijs, daar komt niks goeds van.

MAMME – We houden het tot de bore komt.

SARA – O, dank u, dank u wel...

MAMME – Dan grijpen we de bore en gooien het wuf voor de varrekes.

SARA – Wat?

PAPPE – Ik versta het niet.

MAMME – In ruil voor Zusse.

PAPPE – Ah...

SARA – Wat?! Nee! Alstublieft...

MAMME – En jij je muil! [*slaat Sara, die weer neervalt.*] Sleep haar naar de stalle en bindt haar.

PAPPE – [*sleept Sara weg.*]

MAMME – Sleep jij de mietman naar de varrekes?

KNURFT – Boh ja. [*sleept Martin weg*]

BROERE – Mag ik de varrekes zien?

MAMME – Niks van. Wij bergen Zusse in het slijk.

BROERE – Maar...

MAMME – Je hoort het, of wilde tucht?

BROERE – Pruts.

MAMME – Ik haal de spades en de kalk.

[*Mamme af*]

BROERE – Het is ook niks van dat wij mogen.

[*stil*]

BROERE – Kijk, Zusse, het zwerk is volgezwartseld nu. Het schrikkeluur is klaar.

[*stil*]

BROERE – De zilverstipsels hebben zich achter het wolksel geborgen en straks gaat het vloeien.

[*stil*]

BROERE – Ik ga je missen, Zusse.

[*Mamme op met twee schoppen.*]

MAMME – Wat stude daar te bazelen. Aan het werk.

BROERE – Ja Mamme.

[*In de verte krijgt Sara om Martin. Van de andere kant krijsende varkens.*]

BROERE – Pruts!